

kan derfor ikke tænke mig at gaa nogen anden Vej, for at det Maal kan opnaas, at Barnemoderen virkelig faar Alimentationsbidraget, end den, som Lovforslaget slaar ind paa, at hun skal være berettiget til at kræve det af Barnefaderens Forsørgelseskommune, naturligvis først, naar hun forgesves har søgt at faae det ved Anvendelse af Netsmidler, og saaledes, at det, naar Forsørgelseskommunen maa udrede Underholdningsbidraget for Barnefaderen, maa betragtes som Fattighjælp, ydet ham. Naar man gaar ud fra, at dette Underholdningsbidrag træder i Stedet for den personlige Forsørgelsespligt, som det jo gjør, er der her al Grund til at stille Tilfældet analogt med det, at en Mand forsømmer at hde sine ægte Børn Underholdning, i hvilket Tilfælde Fattigvesenet, naar det kommer til at udrede Udgifterne i Stedet for Manden, maa og skal betragte det som Fattighjælp. Derved vil i ethvert Tilfælde for det Første opnaas, at Barnets Moder faar Underholdningsbidraget, men dernæst er jeg ogsaa tilbøielig til at antage, at dette, at Forsørgelseskommunen kan betragte det som Fattighjælp, ydet Barnefaderen, i mange Tilfælde vil være et langt kraftigere moralsk Tvangsmiddel for ham til at udrede Bidraget, end de Afsoningsmidler, man ellers har tænkt sig at kunne bringe i Anvendelse.

Det er i det Væsentlige Bestemmelserne i dette Lovforslag; videregaaende Forholdsregler, sigtende til at forbedre det uægte Barns Stilling, har jeg ikke troet det rigtigt for Tiden at gaa ind paa, idet jeg mener, at det er nødvendigt at fastholde den principielle Grændse, der skal og maa være mellem et ægte Barns og et uægte Barns Stilling i Familien, en Grændse, der ikke kan opgives, saa længe Staten vil fastholde, at Vgtestabet er den eneste lovlige Kjønsforbindelse.

Det andet Lovforslag, om Tilsyn med Pleiebørn, staar, som jeg sagde før, i en vis Forbindelse med dette, da de fleste Pleiebørn, der udsættes, jo ere uægte Børn, og da Forholdsregler, sigtende til at føre Kontrol med den Maade, hvorpaa de behandles, komme fortrinsvis uægte Børn til Gode. Da der jo imidlertid ogsaa er Tilfælde, hvor et ægte Barn udsættes i Pleie, angaar Lovforslaget Pleiebørn i det Hele og bør derfor holdes ude af et Lovforslag, der særlig angaar de uægte Børn. Dette Lovforslag om Tilsyn med Pleiebørn er nærmest beregnet paa de Dele af Landet, hvor der ikke findes Sundhedsvedtægter, der indeholde tilstrækkelig betryggende Bestemmelser i saa Henseende. Der er adskillige Steder i Landet, hvor navnlig i de nyere Tider Sundhedsvedtægterne

have optage tilstrækkelige Bestemmelser til, saa vidt det er menneskelig muligt naturligtvis, at betrygge og føre Tilsyn ved Pleiebørns Behandling. Bestemmelser i denne Retning findes adskillige Steder, særlig i Kjøbenhavn og nogle af de større Byer, men der er mange andre Steder, hvor de ikke findes, navnlig for det Første alle de Steder, hvor der ikke er nogen Sundhedsvedtægt, hvilket gjælder den største Del af Landet udenfor Kjøbstæderne, og dernæst ogsaa enkelte Steder, hvor der virkelig er Sundhedsvedtægter, men hvor disse ikke have omtaget Bestemmelser om Pleiebørns Behandling. For disse Steders Vedkommende er det altsaa nødvendigt at træffe Forholdsregler, naar man vil gjøre Noget for at raade Bod paa de bestaaende Ulemper, og det er det, som dette Lovforslag væsentlig gaar ud paa, altsaa at indføre et Tilsyn paa de Steder, hvor Sundhedsvedtægterne ikke have paataget sig denne Opgave eller i alt Fald ikke have paataget sig den paa en tilfredsstillende Maade. Reglen i Lovforslaget gaar i det Væsentlige ud paa, dels at man skal have Politiets Tilladelse til overhovedet at tage Børn i Pleie for Betaling, og dels, at der skal søges tilveiebragt et stadigt Tilsyn med den Maade, hvorpaa Pleieførelserne behandle de i Pleie anbragte Børn. De nærmere Bestemmelser skal jeg iøvrigt ikke komme ind paa, idet jeg kan henvise til selve Lovforslaget, som formentlig i denne Retning vil forstaaes af sig selv.

Dernæst skal jeg fremsætte Forslag til Lov om en Forøgelse af Assessorernes Antal i Landsover- samt Hof- og Stadsretten i Kjøbenhavn, samt om Forandring i Forordning om Hof- og Stadsretten af 17de Juni 1771 § 6. Det er et Forslag, der har været fremsat her for Rigsdagen tidligere, men som ikke er blevet til Lov, fordi det ikke er blevet fremmet, ikke just, fordi man fra nogen Side har indvendt Noget imod Realiteten i Lovforslaget, tværtimod, det blev anerkjendt under Behandlingen, at der var Trang dertil, men ikke desto mindre blev Forslaget ikke fremmet. Jeg vil derfor fremsætte det nu igjen. Det gaar ud paa at forøge Antallet af Assessorerne i Landsover- samt Hof- og Stadsretten i Kjøbenhavn med een, og Diemedet dermed er navnlig at gjøre det muligt, at to Gjælds-kommissioner kunne fungere i Stedet for, at der nu kun fungerer en, hvilket paa Grund af Sagernes overhaandtagende Mængde er aldeles utilfredsstillende. De Lovforslaget ledsagende Bemærkninger indeholde Oplysning om, hvorledes disse Sagers Antal stadig har været i Stigning i de senere Aar, og